

MOSSÈN GABRIEL ROURA

MANEL MIR I TOMÀS

Advocat

Ara que l'Institut d'Estudi Gironins ret homenatge a mossèn Roura, al Dr. Roura, el cor em diu que hi he de participar encara que només sigui amb aquestes quatre ratlles. No sóc professor, ni arxiver, ni eclesiàstic, tal com ho era ell; la nostra relació venia d'un altre camp, del camp de la bona amistat que ens unia i del fet de compartir interès pels temes culturals o, millor dit, humans, dels quals tant parlàvem.

Durant molts anys, després d'actuar en els judicis celebrats a l'Audiència de Girona, he tingut per costum retirar-me uns moments a l'interior de la catedral per buscar-hi el recolliment i la tranquil·litat que un espai com aquell ofereix a l'esperit. Són moments de pau necessaris després de la lluita que representa qualsevol judici. A Girona, el fet que l'Audiència i la catedral estiguin tan a la vora, compartint la mateixa plaça, ho facilita en gran manera. Sí, a Girona tenim aquesta sort, cosa que és molt més difícil en altres ciutats. I així vaig conèixer mossèn Roura, quan ell era l'arxiver de la catedral.

No tinc paraules per expressar la joia de poder recórrer la catedral i el seu claustre amb ell, parant-se en algun racó per comentar-me ja fos una capella, un vitrall, una columna o algun dels tants símbols amb què està farcida la nostra catedral. No cal dir que ell era qui aportava les explicacions fruit del seu gran coneixement històric i jo escoltava i hi feia l'aportació del que per a mi representava tanta bellesa i com aquesta bellesa ens eleva l'esperit. Va ser la nostra una amistat nascuda en un espai de gran bellesa i estic segur que per això va ser sempre una bella, molt bella, amistat.

Però no tota la relació amb el Dr. Roura era en el si de la catedral. No, no era així, el Dr. Roura era un home que sabia apreciar també l'art de la cuina i moltes vegades ens reuníem, o bé tots dos o bé en companyia d'altres amics comuns, al voltant d'una taula dels bons restaurants de Girona. Allà parlàvem del país; d'algun llibre darrerament llegit i que ens havia interessat; de

pintura, a la qual ell també hi era molt aficionat i, en definitiva, de qualsevol tema que ens pogués omplir l'esperit. A la vegada, per què no, amb el bon menjar alimentàvem el cos.

Recordo especialment una anècdota. Durant les vacances d'estiu, quan la meua dona, Anna, i jo estàvem a la meua Tossa natal, ell sempre hi venia algun dia a sopar, i sovint també s'hi afegia el rector de Tossa, mossèn Joan Carreras i Pera, home d'àmplia cultura i gran especialista en Verdaguer. Anàvem a la terrassa d'un restaurant davant del mar i un dia, asseguts ja a taula, i tot esperant que ens servissin el sopar, jo li dic: "Avui ens portaran verdures de l'hort". I ell em contesta: "Sí, verdures d'aquest hort blau de Tossa", referint-se al mar. Val a dir que el que ens disposàvem a menjar era una mariscada. Per tant, tenia tota la raó quan amb el seu bon sentit de l'humor convertí les suposades verdures de l'hort en el marisc de "l'hort blau", el mar, de Tossa.

A més de venir a sopar els estius a Tossa, també li encantava assistir a les trobades que, una vegada a l'any, hi organitza l'historiador Mario Zucchitello, en què es reuneixen el bo i millor dels arxivers i historiadors, i a les quals, per sort meua, en Mario m'ha convidat sempre, encara que jo no formi part d'aquest grup de savis coneixedors del passat. Era extraordinari veure el reconeixement que tots ells sentien cap al Dr. Roura, que sempre posava un punt de màxim interès en la conversa.

El cor de mossèn Gabriel, el Dr. Roura, era d'una grandesa extraordinària; hi tenia cabuda tant la gent del nostre país com del país sencer. Res no deixava d'interessar-li, però no solament pel coneixement en si mateix, sinó que les persones i les coses l'interessaven d'una manera especial des del cor, el cor d'un home bo.

Ara, desgraciadament, ja no el tenim aquí, a finals de febrer del 2008 ens va deixar per anar allà on van els homes bons quan acaben la seva vida. La llum, aquesta llum del Mediterrani que tant estimava i del qual tant havíem parlat, estic segur que l'acompanyà en el seu darrer viatge i, sens dubte, no solament l'acompanyà, sinó que ha quedat per sempre en ell.

Gràcies Dr. Roura, mossèn Gabriel, per haver-me ofert la teua amistat d'home savi i bo.